

Per una participació massiva catalana en aquestes eleccions europees

Per la causa europea

CARLES A. GASÒLIBA

Les properes eleccions al Parlament Europeu ens proporcionen una nova oportunitat per ocupar-nos a fons d'Europa, del seu futur, del que cal fer, de com i en quines condicions hem de participar en aquesta Unió Europea, que en la darrera legislatura s'ha enfortit i transformat amb un dels avenços més importants de tota la seva història. En la legislatura que ara acaba, el Parlament Europeu ha estat l'element més destacat i decidit de la gran transformació de la Unió, fent realitat l'euro, l'ampliació, el nou Tractat de Niça, i ha deixat a punt per ser adoptat el projecte de Tractat per una Constitució europea, que eixamplarà els drets individuals i col·lectius de la ciutadania europea i donarà una nova dimensió política, jurídica i institucional a la Unió, assegurant una més gran capacitat d'intervenció a nivell exterior amb una autèntica política europea exterior, de seguretat i defensa, i també a nivell interior, amb les noves polítiques acordades en matèries de justícia i interior. Cal recordar també, que el Parlament Europeu va provocar la dimissió de l'anterior Comissió, presidida per Jacques Santer. El Parlament ha exercit un control més ampli i rigorós de les institucions europees aconseguint una més gran transparència i credibilitat en la seva gestió.

El nou Parlament Europeu, format ja pels representants d'una Unió de més de quatre-cents cinquanta milions de ciutadans europeus, haurà d'administrar bona part de les noves competències que es derivaran del que contempla la Constitució europea, doblant els àmbits del que es sotmet al procés de codecisió, és a dir, que no es poden aprovar les

normes i propostes si no hi ha acord del Parlament Europeu amb el Consell. També és previst el visticplau del Parlament per tots i cadascun dels nous membres de la Comissió europea, la seva presidència i el seu programa de govern, que ha de marcar la política de la Unió en els propers cinc anys.

Totes aquestes responsabilitats les exercirà amb escreix el Parlament europeu que elegirem el proper 13 de juny. S'hauria d'aprofitar molt a fons la present campanya electoral per contrastar les propostes programàtiques que signifiquen el compromís de l'actuació política a nivell europeu i també per explicar Europa, la seva realitat i transcendència per al nostre país, plenament integrat en la Unió, i també com a ciutadans. En aquest context, és important destacar que més de les tres quartes parts de les normatives que s'apliquen a casa nostra es decideixen i aproven a Brussel·les. No hi ha prou consciència en la nostra opinió pública d'aquesta realitat, cosa que dissortadament produeix l'elevada abstenció que caracteritzen les eleccions europees quan aquestes, com passa enguany, no coincideixen amb d'altres. Cal insistir en aquesta campanya electoral de la molta importància que tenen aquestes eleccions perquè com a Catalunya, i com a

XAVIER PORRATA

ciutadans, la nostra veu i propostes es facin sentir i siguin realitat a Europa.

La setmana següent a la celebració de les eleccions europees, es reunirà el Consell Europeu per veure d'aprovar el projecte de tractat pel qual s'instituirà una Constitució europea, en el qual es preveu aconseguir la nova dimensió política, jurídica i constitucional que ha de permetre, com he esmentat, una més

àmplia, profunda i acusada projecció exterior i també a nivell intern de les polítiques i competències comunitàries i en el qual es preveuen aspectes de fonamental i transcendental interès per Catalunya, com l'aplicació del protocol que desplega el principi de subsidiarietat, el reconeixement del principi de la unitat en la diversitat, amb la protecció i la promoció de les cultures i llengües que enriqueixen la Unió i el paper que cal atorgar a les nacions sense Estat i regions que tenen competències legislatives i, òbviament, el règim lingüístic de la Unió, on hi haurem de garantir la inclusió del català.

També, poques setmanes després de constituir-se, el nou Parlament Europeu haurà d'examinar la idoneïtat dels nous membres de la Comissió Europea, de les persones que els Estats membres proposen per a la presidència d'aquesta Comissió i del seu programa per al seu mandat de cinc anys, que coincidirà, pràcticament, amb el del Parlament Europeu. Lògicament és transcendent que els compromisos d'actuació de la Comissió i dels seus respectius membres recullin les propostes més favorables per a Catalunya i els seus ciutadans. La nostra representació al Parlament Europeu, que significa alhora un sí per a Catalunya i un sí per a Europa, és a dir, que combina el millor per a Catalunya amb el millor per al futur de la Unió Europea, és el que hauria de moure a una participació massiva dels catalans, atès tot el que ens juguem com a país i com a ciutadans en aquestes properes eleccions europees.

• CARLES A. GASÒLIBA. SENADOR DE CIU PER BARCELONA

El català no pot ser invisible a Espanya

JOAN TARDÀ

L'any 1977 Televisió Espanyola va emetre l'obra teatral *Primera història d'Ester*, d'Espriu, en català subtítulada en castellà. L'any 2003 la mateixa televisió va obligar la cantant Beth, que participava en el programa *Operación Triunfo*, a parlar en castellà amb els seus pares. La finalitat d'aquesta prohibició era fer invisible el català a Espanya, aconseguir que la gent d'arreu de l'Estat no sigui conscient que la nostra llengua s'ha transmès de pares a fills amb la mateixa normalitat que a qualsevol altre país. El retrocés entre el punt del camí que obria l'emissió en català de *Primera història d'Ester* i la invisibilitat del català imposada en els lustres de règim constitucional és un dels resultats de l'absència de la nostra llengua en els òrgans centrals de l'Estat espanyol, en les institucions, en els bitllets de banc, en els segells, en els passaports, en la projecció internacional de l'Estat espanyol. S'ha imposat l'acceptació tàcita que la defensa de la nostra llengua és una tasca exclusiva de les institucions catalanes i que l'Estat espanyol s'ha de

limitar a la despenalització del català, després de segles de persecució.

En el món globalitzat actual, en què els mitjans de comunicació són finançats pels pressupostos de publicitat de les grans empreses multinacionals, en què els productes genèrics que tenien els seus noms en la nostra llengua són substituïts per les marques, en què la cultura de masses és vehiculada per pel·lícules i programes produïts a nivell internacional, si el català és invisible tant a Espanya com a Europa està condemnat a la desaparició. Si els executius de les empreses multinacionals no perceben l'Estat espanyol com un Estat plurilingüístic com el Canadà, com Suïssa, com Bèlgica, com tants d'altres, si els inversors internacionals i estatals estan convençuts que l'Estat espanyol és un mercat amb una sola llengua, etiquetaran els seus productes en una sola llengua i muntaran les seves estructures logístiques partint d'aquesta premissa. Això no ho faran a Suïssa, a Bèlgica o al Canadà. La mateixa concepció unilingüística de l'Estat també conformarà

l'estructura de l'espai hertzà i de les emissores de ràdio i televisió i de tots els mitjans de comunicació. A Espanya no se sap que ni Suïssa ni a Bèlgica, ni el Canadà no hi ha una televisió d'àmbit estatal en una llengua dominant; fins i tot a la República Federal Alemanya no hi ha una televisió d'àmbit estatal, sinó televisions dels diferents lands que estan federades.

Després de 25 anys de "callar en català" a Madrid, ha arribat l'hora d'acabar amb la invisibilitat de la nostra llengua a l'Estat espanyol. I, mentre estiguem obligats a participar en les eleccions espanyoles, hem de començar trencant aquesta invisibilitat al Congrés de Diputats. Ara que es planteja la reforma del reglament d'aquesta cambra és el moment de plantejar de manera contundent la defensa de la supervivència a llarg termini de la nostra llengua. Les forces polítiques espanyoles han de prendre consciència que la lluita contra la invisibilitat del català a Espanya i a Europa és fonamental per a Esquerra Republicana, i esperem que per a totes les forces polítiques catalanes.

No ens podem limitar a defensar les nostres posicions sobre aquesta qüestió

a les comissions parlamentàries. Per trencar una inèrcia tan forta com representa l'hegemonia indiscutida fins ara del castellà cal anar més lluny. Han de parlar els fets, hem d'intentar l'exercici dels nostres drets lingüístics al Congrés. Hem de convertir en quotidiana la petita mostra de desobediència civil que representa no respectar els reglaments de la Cambra. Aquesta és la única manera que la resta de diputats i de l'opinió pública espanyola prengui consciència de la determinació d'Esquerra Republicana de canviar l'*statu quo* lingüístic imposat en el règim actual.

Fer-ho no és fàcil. Enfrontar-se a una cambra hostil amb l'única força de la paraula i de la raó no és agradable. Però no tenim més remei que fer-ho. Perquè la invisibilitat del català i l'*statu quo* lingüístic consolidat després de 25 anys de règim constitucional posa la nostra llengua en perill d'extinció. Que ningú no s'equivoqui. Ni ningú d'allà ni ningú de casa nostra: els diputats d'ERC continuarem fregutant en català i aconseguirem fer respectar els nostres drets lingüístics.

• JOAN TARDÀ. PORTAVEU ADJUNT D'ERC AL CONGRÉS DE DIPUTATS